

SAGA O VALERIJI

Na Valerijinom mestu
Valerija u ogledalu
Valerija u crno-belom
Prava Valerija

Elisabet Benavent

PRAVA VALERIJA

Sa španskog prevela
Milica Cvetković

 Laguna

Naslov originala

Elísabet Benavent Ferri

VALERIA AL DESNUDO

Copyright © 2013, Elísabet Benavent Ferri

© De esta edición: Penguin Random House Grupo

Editorial, S.A.U.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mojim roditeljima, na svemu.

Loreni zato što je najbolja sestra na svetu.

I Bei zbog njene strasti.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

PROLOG

Jul

Prošlo je mesec dana kako nismo videle Karmen. Mesec dana je mnogo za prijateljice kakve smo mi. Što ne znači da smo je posle venčanja izgubile, kao mnoge devojke što promene čip i život, pa zaborave neudate drugarice. Ne. Zapravo, ženska je otišla na putovanje i odmor na kilo, da se izrazim kolokvijalno.

Otišla je dva dana posle venčanja pa nismo mogle ni da se pozdravimo jer je, prema zlim jezicima, prva bračna noć trajala četrdeset osam sati. Dobro, sad sam baš pakosna. U stvari njih dvoje su hteli da ostanu u novom stanu i sve dovedu u red pre nego što otputuju. Naravno, uz svu gužvu oko venčanja nisu imali vremena da uživaju u tim ritualima ljubavnog gnezdašca.

Zatim je na redu bio medeni mesec... od dvadeset osam dana. Devet u Japanu. Devet na Baliju. Tek tako. Kao kad neko ode na vikend u Benidorm.

Izvinite. Ne pišem ovo ja, već moja svinjska zavist.

A posle tih dvadeset osam dana putovanja (već je prošlo dvadeset kako je nismo videle) pokušala je da se kod kuće odmara od dva dana džet lega, pominjući stravične mučnine kojih nije mogla da se ratosilja, svakako zbog promene vremenske zone i nedostatka sna. Zli jezici pak tvrde kako je podlegla... ljubavi.

Dobro, opet sam opaka.

Na kraju, pošto je otišla na nekoliko dana u selo kod roditelja, po povratku je morala dva dana da ispunjava obaveze prema muževljevoj porodici, na primer da zahvaljuje na svadbenim poklonima.

Tako eto nas tu gde smo, mesec dana posle venčanja, kod mene pravimo koktele i sipamo slatkiše u činije i čekamo da nam sve ispriča (baš sve, uvaženi Borha) i pokaže nam slike s puta, koje tek venčani vole da prave na veliko.

Kad se začulo zvono, Lola, koja nije mogla da sakrije osećanja, ustala je s jastuka na kom je sedela i otišla da otvori. U tom trenutku ja sam pošla u kuhinju, a Nerea je sedela u fotelji skupljenih nogu.

Čula sam kako se Karmen srdačno javlja, a Lola uzvikuje, a onda nastaje mukla tišina. Za njom samo Nereino nakašljanje. Izašla sam da vidim da joj nije pala na pamet neobična zamisao da dođe s Borhom, ali naišla sam na nasmejanu Karmen s nešto više kilograma. Dobro, to je eufemizam. Istinu govoreći, jednom sisetinom je mogla da nas ubije sve tri... istovremeno. Na sebi je imala raskopčanu belu košuljicu što joj je isticala preplanulost... i stomak, koji nisam uspela da ne gledam više sekundi.

Zatim sam se, uzevši dizgine u svoje ruke, bacila na nju da je zagrlim i pokrijem poljupcima.

„Uđi, uđi. Kako si? Pričaj sve redom! Šta da sipam?“

Ušla je gledajući naizmenično Lolu, Nereu i svoj stomak.

„Donela sam vam neke gluposti“, rekla je pokazujući kesu iz koje su virili paketi. „To su japanska kimona. Možete ih koristiti kao kućne haljine, u smislu erotskog glamura.“

A glas joj je bio... napet. Ne znam da li se uvredila što smo je gledale onako (Lola je to i dalje radila) ili zbog nečeg drugog.

Nerea je ustala iz fotelje da je poljubi, zagrli i prepusti joj mesto, što ona nije odbila. Pošto smo prihvatile poklone i posle Nereinog i mog zabezegnuto pogleda, Lola je kazala:

„Čuj, Karmenču, jesi li progutala lubenicu?“

Odlično, Lola. Zaista umeš da se ophodiš prema ženama.

Opštepoznato je kako je nežna kao rukavica od konjske dlake. Pomislila sam da će se Karmen, sasvim opravdano, dići i otići ili šta znam, gađati Lolu stočićem u glavu, ali ona nije ništa slično uradila, samo je uzdahnula. Onda nas je pogledala onim ogromnim očima, pomalo uplašenim, i zinula.

„Dobro, devojke, vidite... Sećate se da sam prošle nedelje patila od džet lega i...?“

„Pa si navalila na krofne zato što ti od njih prestaje muka?“, prekinula ju je Lola.

Tog puta sam se dovoljno primakla da mogu da je čušnem po potiljku.

„Mnogo si duhovita, Lola“, nasmešila se Karmen, „ali zapravo već ima četrnaest nedelja.“

„Čega četrnaest nedelja?“, pitala je Lola mrseći kosu.

Nerea se srušila na jastuk, a ja sam pokrila obema šakama širom otvorena usta i prenatlaženo hvatala vazduh.

„Četrnaest nedelja trudnoće, Lolita, dušo.“ Karmen se smeškala milujući stomak. „Jasno, već se poznaje. To je tri i po meseca.“

„Ne shvatam“, zabezegnuto je rekla Lola.

„E pa... postaću mama. A samim tim ti ćeš postati tetka.“

Avgust

Lola i ja smo izašle od Karmen. Bilo je devet uveče i smislile smo da bi bilo sjajno da več završimo u bašti nekog indijskog restorana u Lavapijesu. Lola je nabrajala šta ćemo sve da naručimo kad joj je zazvonio telefon.

„Da ne zaboravim da naručim sir naan. Oduševljava me. Od jednog zalagaja bradavice su mi takve da mogu da seku dijamant.“ Zaćutala je da skloni kosu u stranu i stavi telefon uz uho. „Gde si? Luda sam za svojim tigrom.“

Zastala sam da pripalim cigaretu, ali mi ju je Lola ukrala iz usta da i sama puši. Ponovila sam postupak.

„Ne znaš kako me raduje što ti nije ni do čega. Trebalo bi da ti je i gore, bezdušni govнару.“ Lola je nastavila da hoda pa se grohotom nasmejala. „Ne, nisam s Raijem. Ako dođeš, moći ćeš čak i da mi pipneš sisice, a znam da to želiš.“ Gledala sam je iskosa. S kim li to razgovara? „Ćekaj.“ Spustila je ruku s telefonom i šapnula mi: „Ne smeta ti da dođe? Nisam ga videla milijardu godina.“

„Ko je to?“, pitala sam.

„Viktor.“

Iz glave mi se krv slila tako zapanjujućom brzinom da mi se sve zavrtilo. Lola me je gledala iznenaćeno.

„Ja... ovaj, idem. Važi?“

„Ali, Val...“

„Idem. Volim te, dobro?“

Ne promislivši više ni sekund, okrenula sam se i otišla najbrže što su mi sandale s visokom potpeticom dozvoljavale. Kad sam stigla do ulaza u metro, jedva sam uspela da ubacim kartu u prorez. Ruke su mi tako drhtale da ih nisam mogla smiriti.

Te večeri sam primila razne pozive. Jednom se nisam nadala.

Lola je rešila da ne prećuti sve što je mislila o mom bekstvu i u litaniji od dvadeset minuta rastrgnula me. Gotovo mi nije dala da progovorim, ali ionako nisam imala mnogo da kažem po tom pitanju. Nije imalo smisla uplašeno otrćati zbog proste činjenice da je pomenula mog bivšeg. Bivšeg koji je uz to bio i nešto poput njenog najboljeg prijatelja. Ne, nisam se osećala odraslom.

Da je Lola znala kako se završila ona noć posle njene roćendanske proslave i da sam se ja naterala da joj objasnim kako sam bila primorana da odlučim da je Bruno jedina izvodljiva mogućnost, ona bi me razumela, premda samo delimićno. Mećutim, to obavešćenje joj je bilo uskraćeno i uopšte nisam želela da joj ga pružim.

Stoga... Tišina. Ćutala sam i pognute glave prihvatala grđnju kao dete koje zna da su ga uhvatili s rukom u tegli s pekmezom.

Kad smo se pozdravile i ja prekinula vezu, verovala sam da su sve krize trenutno srećene, ali sledeći poziv pokazao je suprotno.

„Da?“, javila sam se sasvim začućena što imam poziv u to doba.

„Nadam se da te nisam probudio, ali moramo da razgovaramo.“ Viktorov miran, ozbiljan i odlučan glas umalo mi nije izazvao anginu pektoris. Stavila sam dlan na ćelo i sela pred otvoren prozor. „Valerija, ne možemo dozvoliti da se ovo od danas ponavlja, između ostalog i zbog Lole. No ona nije jedini razlog zbog kog treba da se ponašamo kao odrasle osobe i ostavimo po strani našu priću.“

„Ne“, šapnula sam.

Viktor je, izgleda, imao sasvim jasnu predstavu o onome što mora da kaže jer nije zastajkivao, nije se kolebao. Iz usta mu je svaka reč izlazila sa sve u svemu učtivom ubedljivošću. Kao da rešava poslovni problem koji ne želi da se razvlači.

„Nije sve bilo kako treba. Mnogo puta smo grešili, ali nije pravedno ni prema jednom od nas. Večeras si me navela da se osećam iskreno loše.“

„Ovaj...“, zamucala sam. „Nisam imala nameru.“

„Pretpostavljam. Ali, Valerija, posle one noći doneli smo svako svoju odluku. Ja sam rešio da budem iskren. Ti da nastaviš s Brunom. Ne treba da trpimo više nego što nam sleduje.“

„Imaš pravo. Bar donekle.“

„Treba da smo emocionalno inteligentni. Opteretimo li ceo život nečim lošim, završićemo uništavajući ono što zaista vredi.“

„Najbolje je održati srdačan odnos“, rekla sam ni sama ne verujući u to.

„Da se razumemo, shvatam kako ti ne prija da sediš i večeraš sa mnom i Lolom, ali od toga do bežanja čitava je provalija.“

„Mislila sam da je tako najbolje, da vas dvoje želite da se vidite i da ja nisam važna.“

Uzdahnuo je i kad je to uradio, ja sam zažmurila. U mislima su mi se javile one njegove slatke usne, pa sam ga zamislila kako sedi u svojoj kuhinji i u jednoj ruci drži telefon, a druga mu je izgubljena u gustoj crnoj kosi. Ućutali smo se.

„Neće se ponoviti“, odlučno sam rekla.

„Od danas ćemo biti dvoje ljudi u srdačnim odnosima, važi?“

„Da. Važi.“

Opet smo začutili. Osetila sam da me nešto duboko pod kožom boli. To nije prvi put da osećam tako nešto. Od toga ostajem bez vazduha.

„Nemoj misliti da me ne boli“, zastenjao je jedva čujno. „Nemoj misliti da sam zaboravio sve što sam ti rekao i u šta sam se zakleo. Meni je to i dalje jasno, Valerija, ali tebi...“

„Olakšajmo sebi, Viktore“, odvratila sam odlučno. „Dvoje ljudi u srdačnim odnosima.“

Prvo poglavlje

POČETAK KRAJA

*Druga nedelja januara sledeće godine
(nekih šest meseci kasnije)*

Ušla sam u Karmeninu zgradu i zatekla je kako stoji uz vrata. Sirotica, izgledala je kao lađa. Nije bila debela, već u poodmakloj trudnoći. Nasmejala sam se kad sam je videla, a ona je prevrnula očima. To što će biti mama nije joj popravilo raspoloženje.

„Kako si?“, pitala sam zatvarajući vrata za sobom.

„Ubij me. Je li to odgovor na tvoje pitanje?“

„Mislim da jeste.“

„Ubij me. Ozbiljno to kažem. Ne brini za Borhu. Čak će ti i on biti zahvalan.“

„Ne pričaj gluposti. Hajde, sedi. Hoćeš nešto iz kuhinje?“

„Da, nož za pršut da se prekoljem“, odgovorila je s treskom se srušivši u fotelju.

„Karmeeeen“, požalila sam se.

„Donesi mi, molim te, čašu vode. A sebi uzmi šta hoćeš. Samoposluživanje. Ne znam ni čega ima. I ne zanima me.“

Nasula sam vode u dve čaše pa se vratila u dnevnu sobu, gde sam je zatekla kako me prati pogledom.

„Moraćeš prestati da me viđaš. Počinjem da te mrzim.“

„Otkud to?“ Smejala sam se.

„Uvek si tako lepa, sređena, tako... božanstvena.“

„Božanstvena? Zaboga, Karmen.“ Opet sam se nasmejala.

„Ali ti si prelepa. Dobrano trudna, istina, ali ti lice nije oteklo, pa ni noge. Imaš stomak što liči na lađu, ali tu ti je beba.“

„Što me vi ostali smatrate sve lepšom i divno majčinskom, ja sebe smatram sve debljom i bezobličnijom.“

„Još malo.“ Pipnula sam joj stomak.

„I te kako malo... Sutra mi je termin.“

„Pretpostavljam da nećeš biti izuzetak od pravila da prvorotke prenose trudnoću.“

„Hoćeš da me ubiješ nezadovoljstvom?“, upitala je i uzela čašu s vodom.

„Neću, ali istina je da ću biti kod Bruna do srede i ne želim to da propustim.“

„Borha kaže kako će se roditi sad u petak. Majka je rekla danas, ali ja mislim da neće.“

„A ti? Jesi li učestvovala u kladenju?“

„Ne, samo mislim da ću ga, rodi li se tek u petak, ubiti. Dosta mi je. Želim da već jednom izađe. Dovoljno je, Gonzalo, izlazi već jednom i pusti mamu da živi na miru sa svojim telom!“, kazala je obraćajući se stomaku.

„Jesi li sigurna?“, pitala sam je smejući se. „Sećaš li se odakle izlaze bebe?“

„Odande kuda su ušle, ako se ne varam.“ Smešila se.

Karmen se zavalila, dodirnula stomak i, dignuvši noge na niski sto, ispustila iskren uzdah. Sirota. Očekivala je da će joj poslednja nedelja u obličju ljudskog kontejnera biti kraća.

Kući sam stigla tek kad je uveliko bilo več, mada je moj ručni sat pokazivao da je tek sedam sati. Bilo je vraški hladno i počela je kišica; nadala sam se da neće padati sneg, ne zato što mi ne izgleda živopisno i sve to, već zato što sutra dan ujutro u šest i dvadeset imam avion i ne bih volela da doživim odlaganje i druge razne nevolje što se nagomilaju kad negde u zemlji padnu dve pahulje.

Uključila sam aparat za kafu, spustila kofer s vrha ormar a i počela da slažem odeću koju hoću da nosim, pa i onaj sasvim besraman negliže koji mi je Lola poklonila za Božić. Imala sam ludu želju da ga isprobam na Brunu. Dobro, da ga isprobam, pa skinem jer se zbog ovog ili onog nismo videli gotovo čitav mesec.

Dok sam razmišljala o tome, bolje rečeno fantazirala, začulo se zvono na vratima.

„Da?“, rekla sam prilazeći im.

„Val...“

Stala sam kao mačka kad vidi da se nad njom nadvija moguća opasnost.

„Val?“, ponovo se čuo glas.

U dva velika koraka prišla sam vratima i otvorila ih; nije bilo razloga da se pritajim ni da odugovlačim. Znala sam ko je s druge strana vrata. I tako se, najednom, pojavio Viktor, odeven u lepo tamno odelo i kaput od sivog štofa. Progutala sam pljuvačku i spustila pogled na njegove lepe crne plitke cipele izbegavajući prodorno zelenilo njegovih očiju pod pramenovima tamne kose. Znam malo žena koje ne bi pale ničice pred njim kad ga vide takvog. Bio je kao bog. Pribrala sam se i po inerciji osmehnula, mada nisam bila mnogo srećna što ga vidim. No Viktor je uvek imao tu moć da nam izmami osmeh.

„Zdravo“, rekao je. „Dolazim u nezgodnom trenutku?“

„Ne“, odgovorila sam pomalo glupavo. „Uđi. Uhvatilo si me dok pakujem kofer. Jesi li za kafu?“

„Jesam hvala.“

„S mlekom i dve kašičice šećera, je li tako?“

„Tako je.“

Otišla sam u kuhinju proklinjući sebe što sam shvatila da mi je dogovor s njim da budemo „prijatelji“ bio prijatniji i srdačniji od prostog nestanka iz vida. Nisam želela da Lolu dovedim u neprijatnu situaciju. Želela sam da budem civilizovana i odrasla, naročito posle onoga kad je Viktor morao da me pozove i pokaže kako je to problem.

Posle razgovora s njim, razmišljala sam i naterala se da shvatim kako okončanje jedne veze ne mora značiti da on postaje persona non grata.

Pretvarali smo se da smo to rešili, ali mislim da je počelo da izmiče kontroli; na kraju se Viktor pojavljivao svaki čas tamo gde smo se Lola i ja dogovorile, i to kao slučajno. Za mene izraz „dvoje ljudi u srdačnim odnosima“ znači pozdraviti se, poljubiti u oba obraza, pitati za zdravlje i onda kud koji, bez obaveze da se čujemo i dogovaramo, ili da kao opsednuti kukamo za vezom koju je nemoguće obnoviti. Ona noć posle Lolinog rođendana završila se pomalo kontroverzno... A ja sam više volela da zaboravim sve što je bilo od trenutka kad je Bruno otišao u hotel.

U početku čak nisam predlagala da se Viktor i ja vidamo dragovoljno, ali on je shvatio vrlo ozbiljno ono o „srdačnom odnosu“. Mada prema mom shvatanju i sudeći prema poruci koju sam primila nekoliko dana posle Karmeninog venčanja, u tom stavu ima nečeg što ne štima: „Znam šta sam rekao. Znam da sam rekao da je poslednji put. Ali potrebno mi je da te vidim. Potrebno mi je da te omirišem. Potrebno mi je da

se vratiš i gledaš me kao one noći. Vрати se, molim te. Vрати se jer mi više ne nedostaješ. Sad si mi, jednostavno, potrebna.“

Ne. Nije bilo jasno. A sada, posle više meseci dvosmislenosti, viđanja pod smešnim izgovorima i večeri punih zabune, čak i nelagodnosti, sad se pojavio u mom stanu.

Poslednjih pet meseci viđali smo se barem na neutralnom terenu. Ni kod njega ni kod mene, i gotovo nikad sami. Ništa nije podsećalo na to da smo pre nešto više od godinu dana bili zajedno... I da smo delili krevet. I život. I budućnost.

Uzela sam šolje i stavila ih na stočić u prostoriji koja je ponekad bila salon; krajičkom oka videla sam kako Viktor uzima s kreveta primerak mog drugog autobiografskog romana i melanholično se smeši.

„Pročitao si ga?“

„Naravno. Čekam treći.“ Izrekavši to, dobacio mi je vrlo rečit pogled.

Pretpostavljam da se pitao hoće li naša mala tajna ugledati svetlost dana na kraju sledećeg romana ili ću se ograničiti da ovlaš pređem preko katastrofalnog svršetka Lolinog rođendana.

Odgovorila sam zanemarujući njegov ton.

„Ubrzo ću poslati treći deo izdavaču. Moguće je da će već u maju biti u prodaji.“

„Ne pitaš me kako mi se čini ovaj?“

„Ne, ne želim da naiđem na moguće neprijatnosti.“ Smešila sam se.

„Onda bi možda morala da izbegavaš da ti vidim fino rublje na prekrivaču.“

Uzela sam negliže koji mi je poklonila Lola, čipkani komplet i još nekoliko sitnica pa sve zgužvala i gurnula u kofer, gde ne može da ih vidi.

„Gad ima sreće“, promrmljao je.

Kratko smo se gledali. Sasvim sam bila svesna onoga što je upravo rekao, ali sam rešila da se pravim nevešta ili gluva, možda i jedno i drugo, kako ne bih morala mnogo da se udubljujem u to. Dobro, ni mnogo ni malo. Uopšte.

„Tvoja kafa.“ Glavom sam pokazala na šolju očekujući da će se odvojiti od mog kreveta.

Elegantno je prišao stočiću, a ja sam išla za njim.

„Dobro... čemu dugujem ovo zadovoljstvo?“

„Lola mi je rekla da sutra putuješ, a pošto sam prolazio ovuda, svratio sam da te pitam hoćeš li da te vozim na aerodrom.“

Izvila sam obrvu.

„Ne brini. Ne treba.“

„Pozvaćeš taksi?“

„Naravno.“ Smešila sam se. „Kao i uvek kad idem tako rano.“

„Dobro, nadao sam se da bi... kao prijatelju... da bi mogla s dovoljno poverenja da mi tražiš uslugu kad ti je potrebna.“

„Tako će biti.“ Opet sam se osmehnula i zabacila kosu. „Ali ovog puta ne treba.“

„Dobro, no pošto smo prijatelji, prihvati da ću tu i tamo da se ponudim da ti olakšam život.“

„Da. Ali sad...“

„U koliko sati treba da budeš na aerodromu?“

Zaboga. Šta sam uradila da zaslužim to?

Dobro... znala sam. Znala sam ja a znao je i on. Samo Bruno nije znao i tako je, bar u tom trenutku, bilo bolje. Otuda se rukopis mog trećeg romana odupire izlasku na videlo. U njemu postoji jedno ludo poglavlje koje sam prema raspoloženju vadila i vraćala.

Naoružala sam se najboljim osmehom i popila skoro svu kafu u jednom gutljaju. Onda sam se naslonila na zid i udahнула da se ohrabrim. Morala sam to da uradim.

„Viktore...“

„Hoćeš mi održati predavanje?“, upitao je s izgledom dobrog deteta.

„Moguće.“

„Namestila si lice u stilu 'hajde da otvoreno porazgovaramo'.“

„Lice mi je otvorena knjiga.“ Smešila sam se.

Viktor je skinuo kaput ne odvajajući pogled od mene, pustio ga da padne preko naslona fotelje, pa je skinuo sako, otkopčao dva dugmeta i zavrnuo rukave na košulji.

Za ime boga, zašto mi otežava?

Zatim je povukao nogavice naviše i seo gledajući me.

„Hajde, pričaj.“ Uzeo je kafu i srknuo je.

„Lice ti je mnogo ozbiljno.“ Smejala sam se.

„Zašto?“

„Ostavi se te predstave...“ Zažmurila sam.

„Kakve predstave?!“, nasmejao se.

„Tih zavodljivih pokreta. U svakom slučaju ću ti reći.“

„Pa hajde, reci.“ Osmehnuo se krajičkom usana.

„Dakle...“ Bacila sam jastuk na pod i sela pred njega. „Sećaš li se kad smo odlučili da je najbolje da budemo u srdačnom odnosu?“

„Da.“ Klimao je glavom.

„E pa, možda je trenutak da priznam kako nisam mislila da treba da budemo intimni prijatelji, oni koji sve pričaju o sebi i dogovaraju se svake nedelje da se vide. Nisam kao Lola. Ne mogu.“

„Nije ti prijatno sa mnom?“

„Donekle.“ Prestala sam da se smešim. „Ponekad je situacija... čudna. I napeta.“

„Valerija, odrasli smo. Oboje znamo na čemu smo.“ Smeškao se onako... kao Keri Grant... Bestraga mu glava...

„Ne.“ Zavrtela sam glavom. „Bili smo odrasli i znali smo na čemu smo i dok sam bila udata, a vidi kako se to završilo. Vrlo loše.“

Viktor je izvio obrve.

„Izgleda da nisi sigurna da...?“

„Veoma sam sigurna.“ Uputila sam mu širok, ciničan osmeh. „Ne upuštaj se u to. Jednostavno... čini mi se čudno.“

„Nema zašto da ti se čini. Možemo da ostanemo prijatelji. Ne treba terati mak na konac. Mogu da te odvezem na aerodrom da odeš i vidiš se s dečkom; uveravam te da posle neću preplakati ceo vikend razmišljajući kako te ima on, a ne ja.“

Od osmeha koji je pratio to što je rekao, osetila sam se čudno. Izgledalo je kao da njegova usta pretvaraju moje pretpostavke u nešto jadno. Vrlo malo je verovatno da je nameravao da ide dalje od onoga što je govorio. Kako si smešna, Valerija, kao da on ne može da ima ženu koju poželi. I to neku kao iz snova, s beskrajno dugačkim nogama i grudima okrenutim prema nebu.

„Dobro... kad se tako gleda“, uspela sam da kažem pošto sam završila unutrašnji monolog.

„Važna si mi. Ne želim da se udaljiš od mene zato što ne mogu da te odvedem u krevet.“

Podigla sam glavu i uporno ga gledala. Nije slučajno odabrao tu rečenicu. To je takoreći isto što mi je rekao jedne večeri dok sam još bila udata za Adrijana. A za nas su te rečenice još imale veliki značaj.

„Opusti se.“ Udobno se naslonio na naslon fotelje sa šoljom kafe u desnoj ruci, pa prekrstio noge i naslonio desni gležanj na levo koleno.

Nekoliko sekundi sam ćutala, gledala ga, izgubljena u toj slici tako naprasno muževnoj. Kako Viktor može izgledati

tako seksualno samo sedeći naspram mene? Odisao je seksom... Možda je trebalo da uzmem aparat i slikam ga.

Ličio je na manekena koji samo što je obavio sesiju za *Veniti fer*. Tako poželjan. Tako jebeno graciozan i istovremeno muževan. Tako... muškarac. Ali...

Nije problem seks. Problem je ono ispod. Da je samo seks, umeli bismo da ga kontrolišemo.

„Kad hoćeš da stigneš na aerodrom?“, pitao je spuštajući šoljicu na sto.

„U pola šest.“

„Doći ću ovamo u... pola pet? Tako stižemo na vreme da popijem kafu s tobom na aerodromu.“

„Ne, ne. Onda bi trebalo da ostaviš auto na parkingu a to je bezvezno. Ne želim još i da plaćaš. Bolje u pet. Ostaviš me na ulazu i odeš.“ Konačno sam se osmehnula.

„Dobro. Nego... hoćeš li da odemo na večeru?“

Nekoliko časaka sam ozbiljno razmišljala o tome. Međutim, lako je dokonati kako to može da se završi. Odlazak na večeru, povratak kasno i uz koju čašu vina više, pa mu kažem: „Ne treba da ideš kući, možeš ostati ovde da spavaš...“

Naravno, Viktor nije glup.

„Treba još da se spakujem i pošaljem glavnoj urednici članak.“ Laž. Do kraja sledeće nedelje nisu očekivali ništa. „Osim toga, treba malo i da odspavam i...“

„O, dobro. Onda ćemo se videti u četiri i petnaest na ulazu.“

„U pet.“

„Hajde, u petnaest do pet.“ Namignuo mi je.

Ustao je, spustio rukave, zakopčao ih, obukao sako i uzeo kaput. A ja za to vreme nisam mogla da prestanem da ga gledam. Samo... kako je moguće da je neko tako lep? Zar ne

postoji zakon koji to zabranjuje? „Onda do ujutro“, rekao je smešeći mi se.

„Do ujutro“, odgovorila sam ne mičući se s poda.

„Nećeš me ispratiti i poljubiti?“

„Da bih ustala, morala bih da se valjam po podu kao ćufta.“ Smešila sam se. „Radije bih da to ne vidiš.“

Prišao mi je i s lakoćom me povukao pa postavio na noge pred sobom. Zatim me je poljubio u obraz onako kako ume (s dodatkom milovanja kose i struka), pa otišao do vrata.

„Sanjaj nešto lepo“, rekao je pre nego što ih je zatvorio.

Pomislila sam kako bih, ako već treba da sanjam nešto estetski privlačno i da mogu da biram, volela da sanjam njega.

Onog trenutka kad su se vrata zatvorila, zazvonio je telefon. Prišla sam noćnom stočiću, uzela bežični i javila se sterilnim: „Da?“

„Zdravo, sunce.“

„Zdravo, Bruno!“ Osmehnula sam se.

„Zovem da proverim vreme kad stižeš. Ne bih da pogrešim.“

„Ne bih ni ja.“ Smejala sam se. „Stižem u pola osam, teorijski. Znaš već kako avioni umeju da kasne...“

„Nadajmo se da će stići tačno u pola osam. Pozvaćeš taksi da te odveze do aerodroma?“

Zagledala sam se u vrata pa, sklopivši oči, odgovorila:

„Da.“

Drugo poglavlje

ASTURIJA

Viktor je izašao iz automobila bez jakne, a hladan vetar mu je zahvatio onu crnu, meku, seksi i gustu kosu koju mu je bog dao.

„Srećan put!“, kazao je dodavši mi kofer.

„Hvala. Hajde, ulazi u kola. Smrznućeš se.“ Potapšala sam ga po ruci da bi me poslušao.

„Čekaj, poljubi me.“

Zagrlio me je oko pasa i primakao sebi. Nagnuo se do mog obraza i poljubio me. Zatim je pošao prema vratu, dok sam ja nespretno pokušavala da to liči na prijateljski zagrljaj. Prislonio je meke usne na moje uho i prošaputao:

„Lepo se provedi, mala. Samo ne previše.“

Zatim smo se odmakli za korak i gledali se ništa ne govoreći. Sve dok neko iza nije zatrubio nisam shvatila da su moja desna i njegova leva šaka spojene i da se milujemo prstima. Sve je ispalo tako jebeno prirodno...

Popela sam se na pločnik; Viktor je zatvorio prtljažnik i otišao do vozačkih vrata. Pre nego što je ušao, osmehnuo se i namignuo mi.

Kakav čudan osećaj u stomaku...